

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 marca 2019 r. — Komisja Europejska/Rzeczpospolita Polska(Sprawa C-127/17) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Dyrektywa 96/53/WE — Ruch międzynarodowy — Pojazdy odpowiadające określonym w tej dyrektywie maksymalnym wartościom obciążenia i wymiarów — Używanie takich pojazdów, zarejestrowanych lub znajdujących się już w ruchu w danym państwie członkowskim, na terytorium innego państwa członkowskiego — System specjalnych zezwoleń — Artykuły 3 i 7 — Akt o przystąpieniu z 2003 r. — Postanowienia przejściowe — Punkt 8 ust. 3 załącznika XII)

(2019/C 187/08)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i W. Mölls, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna, M. Kamejsza-Kozłowska, J. Sawicka, pełnomocnicy, wspierani przez J. Waszkiewicz, eksperta)

Sentencja

- 1) Nakładając na przedsiębiorstwa transportowe wymóg posiadania specjalnych zezwoleń umożliwiających poruszanie się po niektórych drogach publicznych, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie przepisów art. 3 i 7 dyrektywy Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającej dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/719 z dnia 29 kwietnia 2015 r., w związku z pkt 3.1 i 3.4 załącznika I do tej dyrektywy 96/53.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. 151 C z 15.5.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerechtshof Baden-Württemberg — Niemcy) — Abubacarr Jawo/Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-163/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — System dubliński — Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 — Przekazanie osoby ubiegającej się o azyl do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej — Pojęcie „ucieczki” — Zasady przedłużenia terminu na przekazanie — Artykuł 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Poważne ryzyko niehumanitarnego lub poniżającego traktowania po zakończeniu procedury azylowej — Warunki życia beneficjentów ochrony międzynarodowej we wspomnianym państwie członkowskim)

(2019/C 187/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abubacarr Jawo

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca należy interpretować w ten sposób, że wnioskodawca „ucieka” w rozumieniu tego przepisu, w przypadku gdy celowo wymyka się organom krajowym właściwym do dokonania przekazania, w celu jego udaremnienia. Można domniemywać, że jest tak w przypadku, gdy przekazania tego nie można wykonać ze względu na fakt, że wnioskodawca ten opuścił miejsce zamieszkania, które zostało mu przydzielone, nie informując o swej nieobecności właściwych organów krajowych, pod warunkiem że został on poinformowany o ciążyących na nim w tym zakresie obowiązkach, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego. Wspomniany wnioskodawca zachowuje możliwość wykazania, że fakt, iż nie powiadomił organów o swej nieobecności, jest uzasadniony ważnymi względami, a nie zamiarem wymknięcia się tym organom.

Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że w ramach postępowania zmierzającego do podważenia decyzji o przekazaniu zainteresowana osoba może powoływać się na art. 29 ust. 2 tego rozporządzenia, utrzymując, że ponieważ nie uciekła, to sześciomiesięczny termin na przekazanie upłynął.

- 2) Artykuł 29 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 604/2013 należy interpretować w ten sposób, że w celu przedłużenia terminu na przekazanie do maksymalnie osiemnastu miesięcy wystarczy, aby wnioskujące państwo członkowskie przed upływem sześciomiesięcznego terminu poinformowało odpowiedzialne państwo członkowskie o fakcie, że dana osoba uciekła, i wskazało w tym samym czasie nowy termin na przekazanie.
- 3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że jego zakresem stosowania objęta jest kwestia, czy art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie temu, aby osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową została przekazana na podstawie art. 29 rozporządzenia nr 604/2013 do państwa członkowskiego, które zgodnie z tym rozporządzeniem jest w pierwszej kolejności odpowiedzialne za rozpatrzenie jej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, jeśli w przypadku przyznania takiej ochrony w tym państwie członkowskim istniałoby poważne ryzyko, że osoba ta zostanie poddana nieludzkemu lub poniżającemu traktowaniu w rozumieniu tego art. 4 ze względu na przewidywalne warunki życia, jakie czekałyby ją jako beneficjenta ochrony międzynarodowej we wspomnianym państwie członkowskim.

Artykuł 4 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie takiemu przekazaniu osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, chyba że sąd rozpoznający skargę na decyzję o przekazaniu stwierdzi, na podstawie obiektywnych, wiarygodnych, dokładnych i należycie zaktualizowanych danych oraz w świetle standardu ochrony praw podstawowych gwarantowanego prawem Unii, rzeczywisty charakter tego ryzyka dla tej osoby ze względu na fakt, że w przypadku przekazania znalazłaby się ona, niezależnie od jej woli oraz osobistych wyborów, w sytuacji skrajnej deprivacji materialnej.

(¹) Dz.U. C 318 z 25.9.2017.